

Leder fra LaRouche-bevægelsen

14. nov. 2014:

BRIKS har åbnet op for en ny verden

Med Obama, som blev forvist til en ubetydelig position ved APEC-topmødet i Beijing, er det globale skift, som har været i gang i løbet af de seneste uger, nu hastigt ved at konsolideres.

Udviklingen i BRIKS/APEC har overtaget kursbestemmelsen af bevægelsen i den globale politik og sætter dynamikken, kommenterede Lyndon LaRouche efter en bedømmelse af situationen. Dette åbner op for alle dem i alle lande, som har ventet på at kunne blive deres pessimisme kvit og tilslutte sig vejen til fremskridt. Med en Obama, der går ned, kan andre ting, som er associeret med ham, også gå ned – inklusive den morderiske, økonomiske politik, som han forsøger at bevare over verden og USA, på vegne af Det britiske Imperium.

Kina har taget føringen og vil fortsætte med det. Fra APEC-topmødet tog den kinesiske premierminister Li Keqiang videre til ASEAN/Østasien-topmødet i Myanmar, hvor han indgik en ny forpligtelse til 20 mia. dollars, til udvikling langs den Maritime Silkevej. I kontrast hertil ankom Obama til samme topmøde som en nedrivningsmaskine og krævede, at Myanmar ændrede sin forfatning til at passe til hans og George Soros' krav. Kan der være nogen tvivl om, hvilken af to muligheder, områdets nationer vil vælge?

Næste skridt er så G-20-topmødet (15. november i Brisbane, Australien), hvor præsident Xi Jinping i denne weekend vil fremlægge sin vision for udvidelse af den udviklingsproces, som Kina anfører på globalt plan. Obama et al. har regnet med

at kontrollere omgivelserne på G-20, men de har tabt på forhånd. Det er udviklingen med BRIKS/APEC, der kontrollerer de globale omgivelser, i hvilke de opererer.

I Europa er der endda begyndt at komme en synlig tilpasning til de nye muligheder i disse globale omgivelser. Franskmandene gumler på bidslet, mens de overvejer at tilslutte sig den Nye Silkevej, og tyske industrifolk er interesseret i at investere i Indien, hvis regeringsrepræsentanter, på det Indo-tyske Investeringsstopmøde i Berlin i denne uge, fremlagde et dramatisk, ambitiøst program for nye byer, jobs og en gennemgribende, økonomisk genoplivelse.

I Rusland har kampen mod monetaristerne, såsom Centralbanken – en kamp, der anføres af Sergei Glazyev – nu resulteret i et offentligt krav, på Moskvas radio, om, at Dumaen vedtager »noget, der er analogt med Glass/Steagall-loven«, for at standse det spekulative angreb på landet.

Der er selvfølgelig stadig problemområder; Mellemøsten er et af de afgørende. Men det globale skift åbner op for potentialet for, at også disse problemer kan løses. I betragtning af Obamas svage stilling er der kræfter i USA, med kongresmedlem Walter Jones og senator Tim Kaine som eksempel, som nu optrapper kampen for at standse den globale terrorisme ved at få de 28 sider [af rapporten over den fælles kongresundersøgelse af 11. september-angrebene, -red.] frigivet, og ved at blokere præsidentens hævde af diktatoriske magtbeføjelser til at erklære krig.

Den centrale virkelighed er, at verden er forandret. Der er åbnet op for nye muligheder, og de kan nu virkeliggøres.

New York Times:

»Vi har ikke brug for mere mad, bare flere penge«

12. nov. 2014 – Fødevarereporter på avisen New York Times, Mark Britten, kommer med det argument i dagens avis, at vi ikke har brug for at forøge fødevarereproduktionen. Der er ingen mangel på fødevarer, debatterer han; der er mangel på penge. Giv folk penge, så finder de mad.

Hvorfor får man ikke bare sin aftensmad i den lokale pengeautomat?

FBI-Memo fra 1947: Churchill ville have USA til at kaste atombombe på Kreml

11. nov. 2014 – I sin artikel fra 1994, »Hvordan Bertrand Russell blev en ond mand«[1], fortæller Lyndon LaRouche om Russells og Winston Churchills atomvåbenpolitik:

»For at forstå, hvorfor britiske efterretningsnetværk internt i USA's regering manipulerede præsident Harry Truman til at smide de unødvendige atombomber på japanske civile, er det nok at læse Russells egen forklaring på hans og Winston Churchills atomvåbenpolitik, i september-nummeret af The Bulletin of the Atomic Scientists: 'The Atomic Bomb and

the Prevention of War' (Atombomben og forebyggelse af krig).«

»I den rapport fra 1946«, skrev Larouche, »præsenterer Russell sit motiv for sin, Winston Churchills og andres fortsatte anvendelse af atomvåbens geopolitiske trussel: at udøve afpresning for at tvinge Moskva til at underkaste sig en aftale, hvis formål, erklærer Russell udtrykkeligt der, er at transformere den dengang nyligt oprettede organisation De Forenede Nationer, FN, til den form for unipolære diktatur, som hans verdensføderale utopister fortsat har arbejdet på i hele dette århundrede.«

Det efterfølgende år, blot to år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, i hvilken Moskva havde været en allieret, var den sindssyge Churchill gået videre end til at true med anvendelsen af et atomart førsteangreb mod USSR og til at tale for rent faktisk at angribe Kreml med atomvåben.

Et FBI-memo fra 1947, som er offentliggjort i en bog, der skal udgives i næste måned, siger, at Winston Churchill tilskyndede senator Styles Bridges (R-N.H.), en allieret til senator Joseph McCarthy (R-Wis.), til at overtale Truman til at lancere et atomangreb på Kreml.

Memoet, som hidtil ikke har været tilgængeligt, siger, »Churchill erklærede, at den eneste redning for verdens civilisation ville være, hvis De forenede Stater ville erklære Rusland for at være til fare for verdensfreden og angribe Rusland.«

Memoet fortsætter:

»Han påpegede, at hvis man kunne smide en atombombe på Kreml og udslette den, ville det være en meget let sag at håndtere balancen i Rusland, som ville være uden styrelse. Churchill erklærede endvidere, at hvis dette ikke blev gjort, ville Rusland angribe USA om to eller tre år, når hun får atombomben, og civilisationen ville blive udslettet eller

sat mange år tilbage.«

Mail Online rapporterer, at memoet citeres i en ny bog af den prisvindende, amerikanske, undersøgende journalist, Thomas Maier, 'When Lions Roar: The Churchills And The Kennedys', (Crown, oktober 2014).

[1] Opr. titel: »[How Bertrand Russell Became an Evil Man](#)«. Artiklen findes ikke på dansk. Hvis du ønsker at læse den engelske artikel, ring til vores kontor (35430033), som vil henvise dig til den engelske artikel. (-red.)

Fra LaRouche-bevægelsen 13. nov. 2014: Hele verden ved, Obamas magt er svækket – Nu skal han fjernes fra magten

Lyndon LaRouche vurderede i dag den globale situation i kølvandet på APEC-topmødet i Kina og erklærede, at Obama og briterne er ved at miste muligheder og befinder sig på en glidebane mod fiasko på alle fronter. Alting går nu i en anden retning. Og denne udvikling imod Obama, både på hjemmefronten og internationalt, går kun hurtigere efter det amerikanske midtvejsvalg, tilføjede LaRouche. Alt, der er knyttet til Obama, er ved at kollapse, inklusive det trans-atlantiske

finanssystem.

På APEC-topmødet blev Obama grundigt omgået af kineserne og det generelle, globale momentum, som er blevet skabt af BRIKS og dets allierede nationer. Efter topmødet mødtes Obama med den kinesiske præsident Xi Jinping, og derefter holdt de to en fælles pressekonference, hvor den kinesiske præsident tilskyndede USA til at gå med i den globale vækstekspllosion, som BRIKS har udløst, og som Kina nærer gennem sin Nye Silkevejsfond og den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB).

»Disse forslag og initiativer er åbne og inkluderende i Asien; de er ikke ekskluderende. Vi byder USA's og andre relevante landes aktive deltagelse velkommen, så vi sammen kan fremme og dele fremgang og fred i det asiatiske Stillehavsområde«, sagde præsident Xi.

Men Wall Street og City of London – og deres mand Obama – ville ikke høre tale om det. I dag publicerede Wall Street Journal en lederartikel, hvor de fordømte Xi Jinping for den afskyelige forbrydelse, der består i ... »at forsøge at overgå amerikanerne i at være amerikanere«, ved at lancere, hvad der modsvarer en ny Marshall Plan! Det ironiske er, at det, som Kina og BRIKS er i færd med at gøre, rent faktisk er intet mindre end Det amerikanske System for Politisk Økonomi, sådan, som det blev opbygget i USA af [vores første] finansminister Alexander Hamilton. Dette system er centreret omkring skabelsen af et kreditsystem, som er udarbejdet til, frem for alt, at nære den menneskelige kreativitet og videnskabeligt fremskridt, sådan, som det nu kommer til udtryk i Kinas revolutionære måneprojekt.

Som Lyndon LaRouche gentagne gange har erklæret, så er det, hvad USA også burde være i gang med. Vi må omgående smide Obama og hans britiske politik ud, gå med i BRIKS for at frembringe en global, økonomisk genrejsning, og derigennem vende tilbage til de principper, på hvilke nationen blev

grundlagt.

Man kan roligt regne med, at briterne vil slå tilbage på den kommende weekends G20-møde i forsøg på at omstøde deres nylige nederlag, og på anden vis vil bestræbe sig på at forsvare deres interesser ved at lancere krige og mord mod deres modstandere. Men et voksende flertal af verdens befolkning har nu sluttet sig til BRIKS-revolutionen. De kalder helt åbenlyst Obama for en 'haltende and'[1], der ikke har noget at tilbyde verden ud over økonomisk kollaps og krig. Russerne har sagt det; inderne har sagt det; nu siger argentinerne og chilenerne det.

Men det er kun amerikanerne, som har magt til at følge op på deres rungende, de facto afsættelse af Obama under midtvejsvalget, ved rent faktisk at fjerne ham fra magten i Washington – nu.

[1] Eng. 'lame duck'; udtrykket bruges om en eksekutiv person, eller Kongressen, der befinder sig i sidste fase af en valgperiode, og/eller ikke kan genvælges.

APEC-ledermøde giver forøget kraft til Kinas »BRIKS«-initiativ for samarbejde om udvikling

11. nov. 2014 – Præsident Xi Jinping sagde på en pressekonference i kølvandet på APEC-ledermødet i Beijing, at mødet havde »givet fuldt resultat og opnået vore forventede mål«. Sluterklæringen støttede Kinas bestræbelser på at

avancere hen imod et altfavnende Frihandelsområde for det Asiatiske Stillehavsområde (FTAAP). Selv præsident Obama, som nærmest var 'alene hjemme' ved denne forsamling af personer, som var entusiastiske over de kinesiske initiativer, måtte i nogen grad hylde FTAAP, alt imens han hævdede, at hans bestræbelser på at få andre asiatiske nationer ind i det anti-kinesiske Trans-Pacific Partnership, TPP, faktisk var et skridt på vejen til et mere omfattende FTAAP.

Den tidligere nationale sikkerhedsrådgiver, Tom Donilon, som talte ugen før på et Brookings Institute-arrangement, havde afsløret hemmeligheden bag det virkelige formål med TPP, da han sagde, at rent strategisk

»ville TPP tillade USA at skrive reglerne, som vil regere over den globale økonomi i det næste århundrede«. [sic!]

Obama holdt også et møde mellem de elleve TPP-kandidater på den amerikanske ambassade i Beijing for at presse dem til at skubbe mere hårdt på for at få aftalen i hus. Obama blev imidlertid noget overrasket, da Sydkorea underskrev en frihandelsaftale på sidelinjen af APEC-mødet.

Præsident Xi har tydeligvis til hensigt at transformere APEC til et springbræt til genstart af verdensøkonomien. Under sin pressekonference efter ledermødet sagde Xi:

»Verdensøkonomien befinder sig i en intens omstruktureringsproces, og det asiatiske Stillehavsområde må gribe chancen og accelerere tempoet for reformer og innovation for, at en ny indsats og konkurrencemæssig styrke kan se dagens lys i det asiatiske Stillehavsområde.«

I begyndelsen af ledermødet havde præsident Xi indikeret, i hvilken retning, han ønskede at tage APEC.

»Vi ønsker at fremme samarbejde og gå i gang med en ny vision«,

sagde han til lederne (mens præsident Obama efter sigende tyggede på sine Nicoretter),

»og vi fejrer nu 25 års samarbejde og vækst i APEC«. »Vejen til en økonomisk genrejsning indeholder uforudsigelige og usikre faktorer«, fortsatte Xi. »For at forhindre fragmentering må vi øge forbindelsesmulighederne og intensivere regional integration. APEC bør spille en koordinerende rolle«, sagde han.

»Forbindelsesmulighederne« betød muligheder for forbindelse mellem den fysiske infrastruktur, forbindelse mellem regler og reguleringer, og forbindelser mellem menneskers hjerter, forklarede han.

»Vi bør bringe alle medlemmer af økonomien i det asiatiske Stillehavsområde og dets folkeslag sammen«, sagde han. »Vi må gøre APEC til en platform for opbygning af et system for integration, en platform for politik for en forøgelse af vore gensidige udvekslinger, en platform til forhindring af opkomsten af protektionisme og for intensivering af vores tekniske samarbejde, og en platform til fremme af vores gensidige samarbejde«, sagde Xi. »Alle økonomierne må arbejde sammen for at opbygge et Asiatisk Stillehavspartnerskab.«

Præsident Xi sagde også, at Kina ville donere 10 mio. dollars til APEC's institutionelle udvikling og opbygning af kapacitet. Sammen med AIIB og BRIKS er præsident Xi også i færd med at omforme en anden, stor institution, som inkluderer USA, med henblik på at lancere et nyt paradigme for menneskeheden. For at citere et bevinget ord, som er en af den kinesiske præsidents egne favoritter:

»Når pilen først er afskudt, kan den ikke standses.«

Fra LaRouche-bevægelsen 11. nov. 2014: APEC lod ikke Obama rejse sig fra nederlaget – det skal vi heller ikke!

En uge efter, at hans »politiske impeachment« blev effektueret af de amerikanske vælgere, tildelte lederne ved det vigtige, årlige APEC-møde Barack Obama en uvæsentlig rolle. Det var et topmøde, hvis hovedinitiativer inden for udvikling og infrastruktur – den nye Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), den endnu nyere »Silkevejsfond«, Frihandelsområdet for Asien og Stillehavsområdet (FTAAP) – Obama forsøgte at forhindre. Det mislykkedes, og han fik hverken »beskyttelse« eller et »skub opad« fra det styrtdyk, som han havde kurs mod under valget. Amerikanerne må, på samme måde, handle på deres modvilje mod Obama og hans politik på valgtidspunktet.

BRIKS-dynamikkens, og især Kinas, dominans over udviklingen på topmødet var ikke til at tage fejl af. Rusland og Kina underskrev endnu en betydningsfuld aftale om konstruktion af pipelines og levering af naturgas til Kina over de næste 30 år; de lancerede også udviklingen af en række dæmninger på floden Amur i Sibirien til vandkraft og oversvømmelseskontrol. Kina annoncerede en finansieringsplatform for den »Nye Silkevejsfond« til investering i infrastruktur, som Kina initierede med en kapital på 40 mia. dollars; præsident Xi Jinping skønnede, at Kina ville tredoble raten af sine »udgående kapitalinvesteringer« i løbet af resten af

indeværende årti, i alt en investering i andre nationers udvikling på 1,25 billion dollars efter hans skøn. Sydkorea og Kina indgik en aftale om frihandel, som fjernede 90 % af told og afgifter hen over de næste 20 år. Australien annoncerede, at det ville indgå en frihandelsaftale i Kina i næste uge; Thailand sagde, at de støttede Kinas foreslåede FTAA; Indonesien indikerede, at det ville gå med i AIIB med 22 andre lande. Kinas Xi Jinping og Japans Shinzo Abe afholdt et bilateralt topmøde, som var afgørende for at bryde isen for at udbedre de fjendtlige relationer mellem dem i de seneste adskillige år. Filippinernes præsident NoyNoy Aquino udbad sig et møde med præsident Xi for at sikre, at Kina også ville investere i projekter i Filippinerne. Chile gjorde det klart, at det ikke ville tillade nogen som helst afbrydelse af sin store og voksende handel med Kina inden for industri og landbrug.

På APEC-mødet lykkedes det ikke Obama at gøre ret meget andet end at annoncere flere visa til USA for kinesiske besøgende – gennem en »eksekutiv ordre«, naturligvis.

Det imperiale/finansielle London og deres tynde mand Obama havde antaget, at de, mod denne internationale BRIKS-udviklings- og vækstdynamik, kunne bruge nationale fjendtligheder og rivaliseringer; mellem Japan og Kina, de forudgående uoverensstemmelser om grænser og økonomi mellem Kina og Indien, rivaliseringer mellem Brasilien og Argentina osv. »Nationalisme«, der tjener hvad? En Trans-Pacific Partnership (TPP) handelsaftale, som ville give de største, overnationale/imperiale selskaber og banker overnational kontrol over nationers politik!

BRIKS-dynamikken går op over nationalistiske betragtninger til en højere standard for suveræne nationer, som sætter gensidig økonomisk vækst og udvikling for hele den menneskelige art som sit mål. Dette er også det, som plejede at være »det Amerikanske Systems« trosbekendelse.

Hjemme i Amerika flyder der små gnister af stenen fra sidste uges Obama-valgknuser. Endnu to senatorer, den mest aggressive republikaneren Paul Rand, har erklæret, at Obamas krigspolitik for Irak/Syrien nu er en overtrædelse af Forfatningen og Resolutionen om Bemyndigelse til at erklære Krig, og at Kongressen ikke kan tolerere dette. Dernæst »vendte det Hvide Hus på en tallerken« og aflyste den udstationering af 1.500 soldater, som Obama netop havde meddelt, indtil Kongressen stemmer om det. Mange publikationer i mandags havde afsløringer/angreb på Obamas Hvide Hus' 'Svengali[1]', Valerie Jarrett, og krævede hendes afgang.

Statsmanden Lyndon LaRouche sagde om det virkelige problem:

»Da Obama befandt sig i en nedadgående spiral i det meste af to uger, blev han tilsyneladende skubbet tilbage til en lederskabsposition ... Hvis han ikke smides ud af embedet meget snart, så er de objektive omstændigheder ... at USA vil krakke ... Obama må dumpes. Hvis han ikke dumpes, så er det i høj grad tvivlsomt, om dit liv, og din nation, har en eksistens.«

[1] Svengali er en fiktiv karakter i George du Mauriers roman fra 1895 *Trilby*. Ordet 'Svengali' er kommet til at henvise til en person, der med ond hensigt dominerer, manipulerer og styrer en skabende person.

Fra LaRouche-bevægelsen 10.

nov. 2014:

APEC-topmødet: Menneskehedens stemme bliver hørt

9. nov. 2014 – Det årlige møde i Asia-Pacific Economic Cooperation (APEC) med præsident Xi Jinping som vært i Beijing, Kina, er blevet stedet for den næste fase i udviklingen af det, man kunne kalde »BRIKS-processen«, en voksende proces med samarbejde mellem nationer, som er fast besluttet på at sætte samarbejde om fysisk-økonomiske projekter og fremskridt forud for konkurrence og geopolitiske betragtninger. Den kinesiske præsident Xi Jinping definerede denne dagsorden med stor veltalenhed i sin tale i dag til de virksomhedsledere, som var samlet på topmødet, da han under en diskussion om Kinas perspektiv af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og Den nye Silkevej sagde:

»Udviklingsperspektiverne for vort område er betinget af de beslutninger og handlinger, vi tager i dag ... Vi er forpligtet til at skabe og opfylde en drøm for Asien og Stillehavsområdet for vort folk. Denne drøm handler om at være på forkant med den globale udvikling og skabe et større bidrag til menneskehedens velfærd.«

Alt imens opposition fra USA og andre forhindrede AIIB og Silkevejen i officielt at komme på dagsordenen, så er momentum for disse initiativer en dominerende faktor på konferencen.

Den 8. nov. gav præsident Xi meddelelse om en 40 mia. dollars stor Silkevejsfond, der skal investere i »forbindelsesmuligheder« mellem nationerne i Sydasien, såsom Bangladesh, Sri Lanka og andre. Ved topmødets afslutning forventes det ligeledes, at flere nationer vil gå med i AIIB.

Den samme samarbejdsånd har gjort APEC til stedet for betydningsfulde, diplomatiske møder mellem nationer, som

tidligere var på kant med hinanden. Dette inkluderede mødet i dag mellem den russiske præsident Putin og den japanske premierminister Shinzo Abe. Der er store forventninger til, at et møde, som vil repræsentere et gennembrud, også vil finde sted mellem Abe og den kinesiske præsident Xi Jinping. Disse diskussioner repræsenterer et betydeligt tilbageslag for Det britiske Imperiums geopolitiske krigsplaner.

»Klodens økonomiske fremtid afhænger af denne BRIKS-udvikling«,

kommenterede Lyndon LaRouche i dag. Disse nationer definerer en tendens mod skabelsen af den form for system, som verden behøver, et nyt system med samarbejde mellem regeringer, baseret på menneskehedens højere interesser som en unik art i Solsystemet. De løfter menneskehedens stemme og kræver de vilkår, som sand humanitet behøver.

Men for at dette nye system kan virkeliggøres og gøre en ende på faren for krig, understregede LaRouche, må Obamas stemme kvæles. Hvis Obama bevarer sin magt og dominerer den politiske proces i USA og verden, er menneskeheden i dødelig fare. Obama, som handler i sin egenskab af redskab for Det britiske Imperium, har bragt verden helt ud på randen af Tredje Verdenskrig, især gennem hans krig mod Rusland, men også i praktisk talt ethvert aspekt af sin udenrigspolitik og økonomiske politik.

Amerikanere må skride til handling nu, i denne uge, for at bringe Obama til fald og igangsætte en proces med mentalt sunde og fornuftige demokrater og republikanere for at genindføre den amerikanske Forfatnings proces – og en udenrigspolitik, der modsvarer dette.

I modsat fald står verden, de positive udviklinger omkring BRIKS og APEC til trods, over for en ildevarslende trussel inden for meget kort tid.

For at tillade menneskehedens stemme at blive hørt, må Obamas

stemme omgående kvæles.

UNICEF: En tredjedel af amerikanske børn lever i fattigdom

4. november 2014 – En ny rapport fra UNICEF, »Recessionens børn/Den økonomiske krises indvirkning på børns velfærd i rige lande«, bemærker, at, i USA bor 32 % af børn i husstande, som har en årlig indkomst på under 60 % af den nationale gennemsnitsindkomst i 2008.

Rapporten, som blev udgivet i september, valgte 2008 til at vise, hvor dårligt det er blevet i USA siden før det, som kaldes »den store recession«. Siden da er den procentvise andel af amerikanske børn, som lever i fattigdom, steget med 2 % – samtidig med, at 18 andre rige nationer reducerede deres rater for børnefattigdom.

I nogle stater er raten endnu højere. I New Mexico er den 41,9 %, landets dårligste. New Hampshire har den bedste rate, 12,5 %. Fordelt regionalt har sydstaterne de højeste rater for fattigdom blandt børn. Alt i alt lever flere end 24 millioner amerikanske mindreårige i fattigdom.

Allgov.com bemærker, at FN's UNICEF-afdeling har opført USA som nr. 36 af de i alt 41 rige nationer. I toppen ligger Norge[1] med 5,3 %.

[1] Listen omfatter 41 industrialiserede og rige lande. Danmark ligger nummer 24, mens Norge ligger på en femteplads,

Finland som nummer otte og Sverige som nummer 13.

I modsætning til i Danmark, er antallet af børn under fattigdomsgrænsen faldet i de tre lande. (-red.)

Helga Zepp-LaRouche: Efter Obamas Waterloo: LaRouche kræver upartisk samarbejde i USA

Resultatet af midtvejsvalget i USA førte til Demokraternes mest dramatiske valgnederlag siden Anden Verdenskrig og giver Republikanerne kontrollen over begge Kongressens huse, såvel som 31 – måske endda 32 – af i alt 50 guvernørposter. I samtlige delstater gør man Obamas politik ansvarlig for dette jordskred. I det Demokratiske Parti er tre grupperinger gået sammen og kræver i disse dage, at Obamas inderkreds af »interventionister« – altså Valerie Jarrett, Susan Rice, Denis McDonough osv. – fyres og erstattes af kompetente demokrater, f.eks. fra Clinton-regeringen.

I betragtning af de eksistentielle udfordringer, som USA står overfor mht. sin finansielle og økonomiske situation, såvel som den brandfarlige, strategiske krise i verden, krævede Lyndon LaRouche, at demokrater og republikanere, som en påtrængende nødvendighed, må komme overens om en upartisk dagsorden. Udskiftningen af Obama på den ene eller anden måde er sikker, og derfor er det bydende nødvendigt, at en handledygtig regering kommer i stand.

Denne upartiske kombination af demokrater og republikanere må

sætte bekæmpelsen af den umiddelbare krigsfare øverst på dagsordenen, og til dette hører samarbejde med Kina, såvel som den omgående afslutning på støtte til fascisterne i Ukraine – en politik, som har bragt verden til randen af en strategisk konfrontation med Rusland. Desuden må den amerikanske generalstabs plan for at omstyrte »Islamisk Stat« støttes.

LaRouche har allerede tidligere defineret **Fire Love**, ved hvis hjælp det truende finanskrak kan forhindres og en økonomisk genrejsning kunne igangsættes.

I modsætning til den i Europa vidt udbredte anskuelse, at selv en rigsretssag mod Obama overhovedet ikke ville ændre noget i amerikansk politik, så er USA på ingen måde så monolitisk, som de ensrettede medier i deres todimensionelle nyhedsrapportering vil have os til at tro. Ud over sådanne skingre personer som McCain findes der patrioter i begge lejre, der ikke ønsker, at USA skal starte en atomkrig, og som heller ikke er ubekendt med Amerikas elendige tilstand. Nogle af dem ved også, at den fulde vægt af ansvaret vil falde tilbage på dem, hvis det kommer til et nyt finanskrak, som vil få krisen med Lehman Brothers i 2008 til at ligne de berømte »peanuts«.

Men det er også klart, at verden i mange henseender befinder sig i et slutspil, hvis udfald enten vil blive en ny verdenskrig – eller også sætter de fornuftige kræfter sig igennem, som i alle vigtige spørgsmål tilstræber et samarbejde mellem USA, Rusland og Kina, og hvor alle andre fredselskende nationer dernæst kan tilslutte sig dette samarbejde. På den ene side er der fanatikere, som f.eks. direktøren for asienstudier i Council of Foreign Relations, Elisabeth Economy, hvis udfald mod Kina truer med at føre USA direkte ind i den Thukydid-fælde, som generalstabschef Dempsey gentagne gange har advaret imod. På den anden side er der absolut politikere som Bill Clinton, der i sin embedsperiode principielt har bevist, at han kan samarbejde med Rusland og Kina, og som man i dag også kan have tillid til vil være

fortaler for et samarbejde mellem USA og BRIKS-staterne.

APEC-topmødet den 9.-11. nov. i Beijing, det efterfølgende møde mellem BRIKS-landenes statschefer og G20-topmødet i Australien vil give et temmelig nøje spejlbillede af konstellationen af kræfter i verden. Det vil blive tydeligt, at det økonomiske, politiske og militære samarbejde mellem Rusland, Kina og Indien vil blive yderligere udbygget, og at den Nye Silkevejs inkluderende politik og samarbejdet med mange af Asiens, Sydamerikas og Afrikas lande er den overlegne model, som kommer alle stater, som deltager i det økonomiske opbygningsprogram, til gode. Hertil hører også aftalen om »Free Trade Area of the Asia Pacific« (Frihandelszone for Asien og Stillehavsområdet, FTAAP), som er inkluderende for alle stater – i modsætning til den TPP-aftale, som USA er fortaler for, og som i det mindste i sit nuværende koncept skal udelukke Kina.

Ligeledes mere attraktivt er BRIKS-staternes og deres samarbejdende nationers banker – den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), den Nye Udviklingsbank (NDB) og Shanghai Corporation Organisation Bank – som alle udelukkende tjener til at finansiere realøkonomiske projekter og nu begynder at finansiere projekter til udviklingslandene, som Verdensbanken har afslået i årtier. Man kan formode, at BRIKS-staterne inden for rammerne af disse topmøder vil diskutere konkrete idéer til, hvordan man vil modvirke det kollaps af den transatlantiske finanssektor, som med sikkerhed snart vil indtræde, dvs. diskutere reelle alternativer til Federal Reserves, Bank of Englands og Den europæiske Centralbanks utopiske Bail-in-, Bail-Out-fantasi.

Den næste banebrydende begivenhed, som falder i turbulensen efter Obamas nederlag, er den sandsynlige, afsluttende forhandling mellem P5+1-staterne (de fem permanente medlemmer af FN's sikkerhedsråd plus Tyskland) og Iran om det iranske atomprogram den 24. november. Egentlig er det russiske forslag om at forarbejde den berigede, iranske uran til brændselsstave

i Rusland allerede accepteret, og med en aftale kunne man dernæst etablere et inspektionsregime og ophæve sanktionerne. Men ødelæggende manøvrer, som alle sluttelig udgår fra Imperiets kræfter, optrappes næsten dagligt.

Således rapporterer Wall Street Journal om et hemmeligt brev fra Obama til Ayatollah Khamenei, hvor en succesrig atomaftale kædes sammen med muligheden for et amerikansk-iransk samarbejde mod ISIS-terroristerne. Offentliggørelsen, som beroede på unavngivne kilder, havde den tydeligvis tilsigtede virkning: Mike Rogers, formand for Kongressens Efterretningskomite, hidsede sig op over den oprørte reaktion fra USA's allierede i Mellemøsten, som befinder sig i »koalitionen« mod ISIL-styrkerne. Tidligere havde de berygtede høge John McCain og Lindsay Graham betegnet brevet som »uhørt«, som i øvrigt skader USA's nationale sikkerhedsinteresse lige så meget som de arabiske partners interesse.

Det, som disse herrer i deres neokonservative forblindelse naturligvis tier om, er den kendsgerning, at kun et amerikansk-iransk-syrisk samarbejde kan gøre en ende på ISIS-terroreren, der er resultatet af amerikansk politik siden Brzezinskis politik i halvfjerdserne, og som bl.a. støttes af Saudi Arabien og Qatar. McCain og Graham krævede, at man opsagde atomaftalen med Iran, væltede Assad-regeringen og leverede våben til Kiev-regimet. I USA gælder ganske vist det første tillæg til Forfatningen, som beskytter ytringsfriheden, men der findes også præcedenstilfældet med Nürnberg-domstolen, hvorefter forberedelser til en angrebskrig straffes med døden.

Den umiddelbart farligste eskalering finder i øjeblikket sted i Ukraine, hvor Porosjenko, med åbenlys støtte fra den amerikanske regering, NATO og EU, reagerer på det folkeretsligt legitime valgresultat i Donetsk og Lugansk med et fornyet bombardement af landets egen befolkning. Den egentlige skandale i dette er den kendsgerning, at Vesten, men netop også den tyske regering, fortsat støtter fascisterne i

Ukraine, samt deres ubetingede loyalitet over for det anglo-amerikanske imperium, som sætter Tredje Verdenskrig, og dermed den menneskelige arts udslettelse, på spil.

Vi befinder os i slutspillet om menneskehedens skæbne. Hvis vi taber dette spil, ender det med vor arts udslettelse gennem atomkrig. Hvis vi vinder det, kan vi etablere et nyt fællesskab blandt verdens nationer, et fællesskab, som helliger sig den menneskelige civilisations fælles opgaver – kampen mod Ebola, terrorisme, narkotikaplagen, faren for et globalt finanssammenbrud, sult, asteroidenedslag og mod opgivelsen af menneskelig fornuft. Det er på allerhøjeste tid, at vore borgere vågner op.

Der er en udvej af disse eksistentielle trusler, men den ligger på et meget højere niveau for tænkning, end Bildzeitung eller fr. Merkel vil have os til at tro. Partipolitiske skyklapper og påståede, chauvinistiske eller geopolitiske interesser er opskriften på en katastrofe. Vi er som art virkelig kommet til det punkt, hvor vi bliver prøvet på, om vi er tilstrækkelig moralsk sunde til at sikre vores egen overlevelse.

Slut Dem til Schiller Instituttet, hvis De vil bidrage til dette.

**Helga Zepp-LaRouche i
anledning af
25-års dagen for Berlinmurens**

fald

For femogtyve år siden kom Berlinmuren ned, og i dag husker mange mennesker ikke engang, at det var begyndelsen til enden af Warszawa-pagten, COMECON og det kommunistiske system, og mange unge mennesker har slet ingen erindring om dette og ved ikke, hvilket ekstraordinært øjeblik i historien, dette var. Men det var et af de afgørende vendepunkter, et potentielt vendepunkt i historien, hvor alting kunne have været muligt. Det var, når det kommunistiske system var besejret, chancen for at etablere en ægte fredsorden for det 21. århundrede.

GDE Error: Requested URL is invalid

Radio Schiller den 10. november 2014: 1989, den tabte chance for fælles udvikling og sikkerhed

Men nu er BRIKS på vej op med et alternativ til kollaps og krig baseret på Schiller Instituttets program.

med formand Tom Gillesberg

Fra LaRouche-bevægelsen 9. nov. 2014: Lyndon LaRouche: Med mindre Obama sparkes ud i løbet af weekenden, er USA færdig

Lyndon LaRouche har et budskab til det amerikanske folk: Med mindre Obama sparkes ud i dag, eller mandag, er USA færdig.

Obamas frække benægtelse af den fornægtelse, han var genstand for i sidste uge, hensætter verden og USA i en dødelig fare. Situationen i Ukraine er en total krudttønde, med den nazistiske Kiev-regerings optrapning. Obamas konfrontationspolitik med Rusland på Det britiske Imperiums vegne er så farlig, at selv Gorbatsjov træder i forsvar for Putin, og op imod NATO's politik, i anledning af festlighederne i dag i forbindelse med 25-års dagen for Murens fald.

Vi må ikke tillade, at Obama, som står umiddelbart for at rejse til Asien, vinder momentum – eller også har vi tredje Verdenskrig.

Helga Zepp-LaRouche udtrykte det således i sit interview på The LaRouche Show i går:

»For at komme til sagen, så har vi en ekstremt akut fare for krig i Ukraine. Porosjenko, hvis regering er gennemsyret af

nazister, bomber nu igen befolkningen i Østukraine, i Donbass-regionen, og det er ekstremt farligt. Jeg hørte en rapport i morges over tysk radio, som sagde, at hvis blot en tændstik blev tændt, kunne vi have en storkrig. Dernæst er der selvfølgelig en ekstremt eksplosiv situation i Mellemøsten med ISIS. De endelige forhandlinger i Iran P5+1er planlagt. Den endelige dato for disse forhandlinger er den 24. november, og der foregår mange, mange bestræbelser på at køre dette af sporet. Hvis det bliver kørt af sporet, vil helvede bryde ud oven i det, der i forvejen foregår i Mellemøsten. Så vi sidder virkelig på en krudttønde.«

»På den anden side – og det er derfor jeg siger, at vi står mellem Himmel og Helvede – så er der en dynamik med maksimal økonomisk integration fra BRIKS-landenes side, og APEC-topmødet er allerede begyndt med møder på det lavere ekspertniveau og vil kulminere mellem den 9. og den 11. (nov.) i Beijing, to dage fra i dag. Og vi kan forvente, at der herfra kommer betydningsfulde initiativer, som går i retning af yderligere integration af ikke alene BRIKS-landene, men også mange lande i Sydamerika, Asien og Afrika, og en af de vigtige nyheder er, at det ser ud til, at forudsætningerne for, at Abe fra Japan og Xi Jinping kan mødes, er blevet etableret, og de ønsker at genoptage mere normale relationer mellem Japan og Kina. Og hvis dette lykkes, vil det virkelig fjerne et af de brændpunkter, der kunne føre til en militær konfrontation. Så hvis forholdet mellem Japan og Kina køler af og bliver mere normaliseret, så er det også en meget vigtig udvikling.«

APEC-topmødet går faktisk ekstremt godt, med Xi Jinpings meddelelse om en ny fond til konstruktion af jernbaner i Sydasiens, og med et voksende antal lande, som går med i AIIB (Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank). Andre udviklinger blandt BRIKS-nationerne går også fremad.

Men hvis man nægter at fjerne Obama fra embedet, kan det

forårsage, at hele verden eksploderer.

DER MÅ HANDLES NU!

Fra LaRouche-bevægelsen 8. nov. 2014: Det haster med nu at få en upartisk dagsorden

Fredag understregede Lyndon LaRouche, at, med udslettelsen af Obamas præsidentskab i tirsdagens midtvejsvalg, haster det nu med at få etableret en upartisk dagsorden mellem lederne fra de Demokratiske og Republikanske Partier.

»En positiv dagsorden for at regere er nu påtrængende nødvendig«, erklærede LaRouche. Han tilføjede, at »afsættelsen af Obama« vil ske, på den ene eller anden måde, og at »en levedygtig regering er påtrængende nødvendig. Vi må indføre en positiv kraft i denne situation.«

LaRouche bemærkede, at »alt er forandret« som resultat af tirsdagens rungende mistillidsvotum til Obama. Republikanerne, sagde han, blev brugt til at bringe Obama til fald, men nu »gælder det om at bringe de to partier sammen.«

Tidligere på året udstedte LaRouche Fire Hovedlove til at gøre end ende på faren for krig og lancere en national og global, ægte økonomisk genrejsning – begyndende med udslettelsen af bjerget af ubetalelig spillegæld, genindsættelsen af Glass/Steagall-standarder for en total bankopdeling og en tilbagevenden til det forfatningsmæssige system med

statskreditter til vitale projekter for højteknologisk-intensiv produktivitet med videnskab som drivkraft.

LaRouche sagde til medarbejdere fredag, at »en flerpartidagsorden for at stoppe den umiddelbare trussel om globale krige« nu er en topprioritet. Nogle af personerne i partiernes lederskab ved dette og er derfor klar over behovet for en handlingsdagsorden, »nu, da skraldet er blevet smidt ud«. Det er nu afgørende, at det amerikanske folk ved, at der er en klar kursændring – en ændring, som de med rungende tydelighed krævede i tirsdags.

LaRouche specificerede nogle af de umiddelbare, presserende handlinger, som kan gøres i kølvandet på Obamas afgang.

»For det første må vi have en international aftale med Kina; for det andet må vi droppe vores støtte til fascisterne i Ukraine, som har bragt os helt hen til randen af en strategisk konfrontation med Rusland; for det tredje må vi gennemføre den plan, som generalstabscheferne har udarbejdet for at besejre Islamisk Stat.«

Han advarede om, at »den generelle krigs-kedel allerede er parat til at koge over«. Den eneste måde at skrue ned for ilden er gennem at fremme en ægte politik for global, økonomisk genrejsning – på linje med det, som Kina og de øvrige BRIKS-lande allerede er begyndt på.

LaRouche bemærkede, at en sådan upartisk dagsorden ikke med det samme vil løse alle de problemer, som har hobet sig op i løbet af de seneste 14 år.

»Men der kan træffes beslutninger, som tydeligt vil give det amerikanske folk tillid til, at tingene vil blive bedre, og at vi har påbegyndt en ny æra.«

LaRouche understregede, at nødvendighed dikterer fremkomsten af et sådant upartisk lederskab og en sådan levedygtig dagsorden.

»Vi har kurs mod et krak, og nogle blandt vor nations ledere ved, at de sidder i det varme sæde og må handle.«

»Vi er kommet til et Pearl Harbor-øjeblik«, sluttede LaRouche. »Klar, rå nødvendighed driver ændringen. Vi befinder os i en krigssituation.«

Fra LaRouche-bevægelsen 7. nov. 2014:

LaRouche kræver en »Thanksgiving-massakre« for at udrense Det Hvide Hus

Lyndon LaRouche krævede i dag en gennemgribende udrensning af Obamaregeringen, som hurtigt kunne føre til præsident Obamas egen fjernelse fra embedet gennem en rigsretssag. Ligesom præsident Gerald Fords Halloween-massakre den 4. nov. 1975 må hele toilettet af inderkredsen i Obamas Hvide Hus – Valerie Jarrett, Denis McDonough, Susan Rice, Ben Rhodes, Tony Blinken – alle sammen omgående sparkes ud og erstattes af et hold kompetente personer, som kan navigere igennem et totalt kursskifte i amerikansk politik.

LaRouche sagde det, som var åbenbart:

»Tirsdagens valg var intet mindre end det amerikanske folks politiske afsættelse af præsident Obama. Han er en lakaj for London og Wall Street, og han har præsideret over USA's totale kollaps i løbet af blot seks korte år – i kølvandet på Bush-Cheney-præsidentskabets horror-show, som trak os ind

i evindelig krig, politistatsdiktatur og udslettelsen af den amerikanske økonomi og den amerikanske drøm. Obama er gået videre end selv Bush og Cheney og har fremmet dette kollaps. Det amerikanske folk har endelig fået nok, og det er det, tirsdagens valg betyder.«

Valget betød ikke et mandat til Republikanerne, tilføjede LaRouche. Republikanerne er en katastrofe – et levn fra Bush-Cheney-periodens politik og personstab. Det amerikanske folk vil have Obama ud – og intet mindre end dette vil være godt nok.

LaRouche rapporterede, at han er vidende om, at der er ledende personer i det Demokratiske Parti, som er i færd med at forberede en liste over, hvem der skal væk, og hvem der skal bringes ind til erstatning på hovedposterne i Det Hvide Hus og det Nationale Sikkerhedsråd. Men, advarede han, dette er ikke nok. Før, og med mindre, Obama fjernes fra embedet gennem forfatningsmæssige midler, befinder verden sig i alvorlig fare for udslettelse gennem de eskalerende provokationer, som er rettet imod Rusland og Kina.

LaRouche nævnte den krig, som endnu engang rettes mod befolkningen i det østlige Ukraine, som det seneste, klare eksempel på provokationer, der kommer fra briterne og er rettet mod Putins Rusland.

»Dette handler ikke om Ukraine«, forklarede LaRouche. Ukrainerne bliver brugt til at iscenesætte en provokation, som Putin simpelt hen ikke kan acceptere. »Vi befinder os endnu engang på selveste randen af en potentiel atomkrig.«

Ved at gennemtvinge en »Thanksgiving-massakre« i Obamas Hvide Hus, og ved omgående at fortsætte med at afsætte Obama, kan vi stærkt nedsætte faren for atomkrig ved at fjerne det eneste redskab, gennem hvilket briterne kan fortsætte og optrappe deres provokationer.

Der er erfarne, politiske skikkelser, mange, som er veteraner

i Bill Clinton-regeringen, som kunne danne en del af et levedygtigt lederskabshold for at få os og verden ud af dette livsfarlige rod, bemærkede LaRouche. Men intet vil fungere, så længe Obama forbliver i præsidentembedet.

Det amerikanske folk har talt klart og overvældende. Tiden er nu inde til, at det Demokratiske Partis lederskab hører kravet og handler. Republikanerne vil ikke vove at blive taget som de sidste forsvarere af Obama – på trods af Boehner. Tiden er inde til, at det Demokratiske Parti handler med Obama, som det republikanske lederskab handlede med Richard Nixon: Overbringe det ultimatum, som smider ham ud.

LaRouche sluttede med at sige, at han helhjertet støttede det, som stod at læse i torsdagens *Bildzeitung* i Tyskland, som krævede, at Obama omgående pakkede sammen og tog hjem til Chicago.

Fra LaRouche-bevægelsen 6. nov. 2014: Obama går ned

Midtvejsvalget i USA den 4. nov. 2014 var en massiv fornægtelse af alt det, Barack Obama står for, og som nu omgående må omsættes til hans faktiske fjernelse fra magten, gennem en rigsretssag eller ved andre forfatningsmæssige midler.

Dette betyder Obamas sammenbrud, kommenterede Lyndon LaRouche i dag. Dette er nøjagtig den tendens, som jeg så komme og advarede om i sidste weekend, sagde han; nu sker det. Ikke alene er Obama blevet totalt afklædt og gå nu rundt iført en

tønede, som i sig selv er ved at falde fra hinanden, kommenterede LaRouche – med reference til forsideoverskrifterne og tegningen i dagens *New York Post*, («AFKLÆDT! Kejseren har ingen klæder»). Hele det Demokratiske Parti, selv de seriøse folk, har nu ikke andet på end en tønede. Man kan simpelt hen ikke længere markedsføre Obama; han er simpelt hen noget skidt, der bør skylles ud i toilettet.

Ikke, at Republikanerne duer til noget, tilføjede LaRouche.

Så hvad vi ser i denne uge, forklarede LaRouche, er Obamas sammenbrud og det fortsatte sammenbrud af det transatlantiske finanssystem. Alt på planeten er nu ved at eksplodere, og der er et generelt kollaps af den globale økonomi i gang. Tingene er ved at blive meget barske: den globale båd gynger ikke, sagde LaRouche; den er ved at synke.

Det går meget hurtigt nu. Obama er gået ned, og dette vil meget hurtigt skabe et nyt arrangement af kræfter, bemærkede LaRouche. Så forbered jer på kaneturen.

Specialrapport:

Den nye Silkevej

transformerer planeten

– En ny æra for menneskeheden

Men jeg er nødt til at sige, at vi befinder os på et tidspunkt, hvor vi har en krise af dimensioner uden fortilfælde. Menneskeheden står i øjeblikket på randen af et folkemord, som kunne blive værre end noget som helst, der tidligere er sket i historien, og som situationen er nu, hvis

den transatlantiske sektors nuværende politik fortsætter, så vil det ske.

Download (PDF, Unknown)

En ny Økonomisk Verdensorden med BRIKS og Schiller Instituttet

»Slaget om Jorden« er i gang mellem BRIKS og den nuværende unipolære verdensorden med centrum i City of London og Wall Street. Med Dilma Rousseffs valgsejr fastholdes Brasilien i BRIKS, og etableringen af en Asiatisk Infrastrukturinvesteringsbank, AIIB, inkluderes stadig flere lande i samarbejdet. BRIKS er ved at realisere den nye retfærdige økonomiske verdensorden, som Schiller Instituttet har kæmpet for, og Schiller Instituttets jubilæumskonference viser instituttets centrale placering i denne kamp i dag. IS kan besejres gennem samarbejde med Rusland, Kina, Syrien og Iran – og konfrontation med Rusland via Østeuropa må stoppes, inden vi får atomkrig. Der må etableres en international koordineringskomité under amerikansk og russisk ledelse til at besejre ebola-pandemien. ECB's stresstest var et røgslør for at bankkrise og sammenbrud lurer.

Download (PDF, Unknown)

Til Imperiets ærgrelse er en Ny Verdensorden nu på plads

2. nov. 2014 – Til trods for, at London og Det Hvide Hus benægter det, så er en Ny Verdensorden kommet. Bryan MacDonald, journalist ved Irish Independent og Daily Mail (UK), påpegede dette i et indlæg i dag og sagde,

»det, som man ikke ser rapporteret, er den kendsgerning, at den gamle ordens støttepiller i årevis har været ved at forvitte.«

Alt imens de, der er bærere af den gamle, affældige orden, fortsat benægter ændringen, så er der nogen i denne orden, som har erkendt denne realitet, og som siger det højt. For eksempel sagde forsvarsminister Chuck Hagel, på Aspen-instituttets »Washington Ideas Forum« den 29. okt., som svar på et spørgsmål fra den nationale korrespondent for The Atlantic, James Fallows, om det igangværende, globale kaos, at han mente, vi gennemlevede et af disse historiske, afgørende tider. At vi ser en ny verdensorden.

MacDonald påpegede, at den voksende betydning af BRIKS og andre fremvoksende økonomier har store implikationer for globalt forbrug, forretningsvirksomhed og investeringer. Den internationale Valutafond (IMF) skønner, at, i 2020 vil Rusland have overtaget Tyskland, og Indien vil præstere bedre

end Japan. Den forudsiger også et fald i USA's globale andel fra 23,7 % i 2000 til 16 % i 2020. I 1960 repræsenterede USA 38,7 % af verdensøkonomien. Omvendt scorede Kina i 1987 kun 1,6 %, men vil ved slutningen af dette årti gøre krav på 20 %. Dette er en forandring uden fortilfælde på så relativ kort tid.

»IMF skønner«, skriver MacDonald, »at, i 2015 vil fire af verdens topøkonomier være Medlemmer af ... BRIK [sic]. Kina vil erstatte USA som top dog. Det er måske allerede sket; økonomiske data har en tendens til at være bagud i forhold til de økonomiske kendsgerninger. Italien, Europas syge mand, er ikke med i top 10, og UK hænger lige netop på, selv om London stadig promoveres som et finansielt kraftcenter. De eneste, der stadig tror på det, er små englændere. UK er blevet til geopolitikkens Julie Andrews, en falmende stjerne, som en gang var strålende. Frankrig er impotent og vakler fra krise til uheld og tilbage igen.«

Leder fra LaRouche-bevægelsen

4. nov. 2014:

Fred og økonomisk vækst er mulig; Obama skal væk

USA og dets folk bør ikke tolerere, at Barack Obama én dag længere udøver magt efter denne valgdag, hvor han personligt har ødelagt det Demokratiske Parti, som ikke har haft mod til at sige til ham, at han skal forlade embedet. Demokraterne kan ikke sige, at de ikke, præcist og gentagne gange, har fået besked af repræsentanter fra EIR og LaRouchePAC i løbet af det

seneste år om, at de selv skulle skubbe Obama ud af embedet og vinde deres vælgere tilbage fra de katastrofer, han repræsenterer. Kesha Rogers »chokerende« succes i Texas-valgkampen til Senatet var et afgørende bevis på dette.

Kommentarerne er mange, som den, der kommer fra tidl. chef for Rådet for Udenrigsanliggender Leslie Gelb, den 2. nov.: Obamas næstkommanderende er muligvis dårlige, men de reflekterer det, som de blev udvalgt til at udføre – det er Obama selv, som er problemet. Han er problemet, ikke blot for det Demokratiske Parti, men også for USA's militær og Kongressen: Med endnu en katastrofe fra i går, med Obamas såkaldte »krig mod ISIS-terrorismen«, står det klart, at han, på bekostning af tab af liv og ejendom, opnår mindre end ingenting – idet han udvider terrorgruppernes antal og rækkevidde, intensiverer konfrontationen med Rusland og Kina og endda truer med atomkrig. Han er problemet for den amerikanske befolkning, som har mistet ethvert håb om en faktisk, økonomisk genrejsning og en produktiv fremtid for de kommende, yngre generationer.

Pointen er, at løsningerne på det problem, som Obama repræsenterer, er umiddelbart mulige. Den nye dynamik omkring BRIKS-nationerne, som har eksisteret, siden deres topmøde i juli måned, og aftalerne om deres nye, internationale udviklingsbanker, repræsenterer potentialet for både samarbejde mellem nationer og hurtig, økonomisk vækst. Det diskuteres ikke blot; det gennemføres faktisk: Man bygger nye Panama- og Suezkanaler; udviklingskorridorer med højhastighedstog bygges over hele Eurasien og er påbegyndt i Afrika; de tager føringen inden for rumforskning, og Kina går hastigt frem med planer for minering på Månen for at fremskaffe brændstof til fusionskraft, og for udvikling af fusionskraft. De etablerer udviklingsbanker med kreditsystemer til langsigtede investeringer i infrastruktur over hele verden (uden medfølgende betingelser om indføring af selvmorderisk nedskæringspolitik).

»Produktivitet«, sagde økonom og stiftende redaktør af EIR,

Lyndon LaRouche, under drøftelser af »langtidsperspektivet af de aktuelle, korttids-begivenheder« med LaRouche-bevægelsens politiske komite i dag. Produktivitet er det hovedelement, som økonomien har brug for, for at vokse. »Produktivitet i USA's økonomi toppede omkring 1982 og er gået ned ad bakke lige siden, og dykkede helt ned til Bush-niveau[1]«, sagde LaRouche.

De virkelige tal for produktivitet giver LaRouche ret mht. arbejdskraftens produktive evne i USA; det er den grundlæggende årsag til, at amerikanere ikke tror på tåbelighederne om »økonomisk genrejsning« under Obama, fordi deres realindkomst fortsætter med at dykke og dykke.

Reel produktivitet og vækst er det, som »BRIKS-dynamikken« tilbyder USA og Europa. Hertil svarer Obama: »Smadr dem.« Hans Hvide Hus har f.eks. tvunget et par førende nationer til at modarbejde BRIKS-infrastrukturbankerne – lande, som allerede er begyndt at fortryde bittert, at de gik med Obama og briterne i dette spørgsmål. Obama har været ført i snor af det britiske kongehus og statsråd (Privy Council), siden G20-mødet i februar 2009 i London, og deres respons er at smadre BRIKS og provokere Rusland til en krig.

Den pessimisme, som amerikanerne giver udtryk for, kommer fra at tolerere »lederskab«, som præsidenter som Bush og Obama er indbegrebet af, som ledere, der er værre end værdiløse.

Obama må fjernes fra magten nu. LaRouche har bemærket, at Bill Clinton, især nu, har en hovedrolle at spille i organiseringen af et nyt præsidentskab. Og han har bemærket den seneste tids stærke respons til hans egne, politiske løsninger i denne krise, og som kommer fra området omkring New York City med sin høje »intellektuelle produktivitet«, som han benævner det. Dette kan blive et omdrejningspunkt, ud fra hvilket disse løsninger kan stråle ud til hele landet.

[1] Eng. 'Bush League': ordspil, opr. betydning tilnærmelsesvis 'vildmarks-niveau' (altså hvor der intet findes). Her brugt som skældsord for Bush jr.-præsidentskabets økonomiske nedgangstid.

Radio Schiller den 3. november 2014: Obama på vej ned//valget i Østukraine

med formand Tom Gillesberg

Også: flere nationer samarbejder med BRIKS

Leder fra LaRouche-bevægelsen 3. nov. 2014: LaRouche: Forudsætningen for at redde civilisationen er at smide Obama ud

Under diskussioner søndag aften understregede Lyndon LaRouche, at vi har nået det punkt, hvor enten vi og de mennesker, som er enige med os, smider Obama ud af embedet, eller også er

civilisationen færdig. Vi står helt ude på randen, og denne handling er forudsætningen for at redde civilisationen.

Menneskehedens fremtid afhænger af, at vi beslutter at sætte Obama ud af kraft med hensyn til hans bestræbelser for at blokere de hovednationer i verden, som tager skridt til at skabe det nye paradigme, som er centreret omkring BRIKS-nationerne og den globale bevægelse for udvikling. Hvis vi tillader Obama at lykkes med dette, kan vi gå ad helvede til. På den anden side, hvis vi gør det rigtige og støtter Rusland og andre nationer, så kan vi vinde i global skala.

Den rolle, som Rusland, under Putins lederskab, spiller i forbindelse med Kina, er af afgørende betydning. Hvis vi ikke kan gøre et fremstød nu som en enhed, kunne vi miste menneskeheden. Vi må fjerne Obama fra magten. Hvis vi ikke gør det, er vi dødsdømte.

I USA er hovedcentret for politisk tænkning og kultur, iflg. LaRouche, New York City. Det, der foregår i NYC, er afgørende for den amerikanske befolknings politiske evner som helhed. I USA's historie har NYC været det store centrum for samtale. Tendensen har været, at NYC var tændsatsen. Det er det nationale centrum for beslutningstagning.

I løbet af de seneste uger har LaRouche-bevægelsen i New Jersey/NYC-området lanceret sit eget Manhattan Projekt. Med en række interventioner, begyndende med mødet i FN's generalforsamling, den indiske premierminister Narendra Modis møde i Madison Square Garden, et vigtigt møde, der blev holdt i Harlem, om frigivelsen af de hemmeligstemplede 28 sider af den Fælles Kongresundersøgelse af saudiernes rolle i 11. september-angrebet, og i den seneste uge, en aggressiv intervention med LaRouche-bevægelsens Politiske Aktionskomites **Krigsplan til besejring af Ebola**, har LaRouche-bevægelsen begyndt at fremkalde et skift i nationen.

LaRouche påpegede, at vi ved slutningen af sidste uge befandt

os på en nedadgående kurs. Verden stod på randen af termonuklear krig. Denne fare er ikke blevet fuldstændig fjernet. Men i begyndelsen af denne uge begyndte vi at opgradere vores aktivitetsniveau pga. vores organiseringsaktiviteter i NYC, som er det nationale center for, hvor det gærer, hvis der er noget i gære. Som et resultat begynder vi nu at se betydningsfulde kræfter, som bevæger sig i retning af at stoppe faren for krig ved at gøre fremstød for at sætte Obama ud af kraft.

Vi har nu muligheden for at besejre ondskabens kræfter; hvis vi ikke udøver denne mulighed, kunne vi tabe.

I denne uge kunne vi se, at der tages yderligere skridt til at redde menneskeheden. Folk i USA begynder at være parate til at skride til handling for at forandre verdenshistorien. Vi har en chance for at vinde nu. Vi må vinde denne krig for at forhindre, at det, der foregår i Mellemøsten, overtager hele verden.

Nøglen, understregede LaRouche, er, at vi bliver vores pessimisme kvit. Den pessimistiske vane er ikke påtvunget udefra, det er en beslutning, som hver person selv træffer. Hver enkelt person må beslutte sig for at befri sig selv fra pessimisme og skabe fremtiden.

LaRouche sagde, at hvis du ikke har 'ild i dine bukser', har du slet ingen ild. Nogle mennesker har ikke flammende bukser. De ønsker at være forsigtige, men benzinen er alligevel allerede antændt.

Helga Zepp-LaRouche opsummerede substansen i diskussionen på passende måde ved at understrege, at det, vi nu må gøre er, at Modi-ficere vores organisering.

Leder fra LaRouche-bevægelsen

2. nov. 2014:

På randen af termonuklear krig, eller på randen af Det britiske Imperiums endelige nederlag

I en udstrakt dialog med medarbejdere lørdag morgen undersøgte den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche de ekstraordinære skred, som har fundet sted i løbet af den seneste uge, begyndende med lanceringen af en særdeles synlig revolte imod Obama-præsidentskabet udført af Pentagon og betydningsfulde grupperinger i Obamas eget Demokratiske Parti.

LaRouche bemærkede også, at faren for en generel krig – inklusive en termonuklear udslettelseskrig – også er større nu, end på noget andet tidspunkt i den seneste tid, på grund af Det britiske Imperiums desperation over udsigten til totalt nederlag, som repræsenteres af initiativer fra BRIKS-landene og andre nationer, som samler sig omkring den Nye Udviklingsbank, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank og andre tiltag. Den kendsgerning, at et levedygtigt alternativ til den død og ødelæggelse, som følger i kølvandet på det britiske imperiesystems kollaps, driver London – og dets lakajer, såsom den amerikanske præsident Barack Obama – til at forcere et opgør med Moskva og Beijing.

Blot i løbet af de seneste 24 timer er der fremkommet nye tegn på denne desperate forcering af krigen, inklusive: trusler fra neonazister i Ukraine om at gennemføre et militærkup imod præsident Poroshenko, hvis han ikke går hurtigt nok frem med brylluppet mellem Kiev og NATO og Den europæiske Union; og det

bloddryppende angreb på Kinas præsident Xi Jinping fra Elizabeth Economy, direktør for Asiatiske Studier ved Rådet for Udenrigsrelationer i november/december-udgaven af deres udgivelse, Foreign Affairs, i hvilken hun kræver en amerikansk militæroprustning og et fremstød for farverevolutioner over hele Sydøstasien for at sætte den »nye kinesiske Kejser« på plads.

LaRouche bemærkede imidlertid, at en betydningsfuld kursændring er blevet indledt i USA i løbet af den seneste uge, hvis hovedformål er at stoppe Tredje Verdenskrig ved at gennemtvinge et engrossalg, som skal udrense Obamas Hvide Hus og det Nationale Sikkerhedsråd. LaRouche manede til forsigtighed og sagde, at der skal gøres meget mere for at stabilisere denne kursændring, men bevægelserne i løbet af de seneste syv dage har været dramatiske.

»I dag«, sagde LaRouche til sine medarbejdere, »viser kendsgerningerne, at Obama er på vej ned. Betydningsfulde kræfter er i bevægelse, og deres handlinger har endnu ikke nået toppunktet.«

LaRouche tilføjede, at hvis processen med at bringe Obama til fald fortsætter fremad, vil det bringe den overordnede, britiske plan i fare. Han nævnte det nylige genvalg af den brasilianske præsident, Dilma Rousseff, som en sejr over de britiske bestræbelser på at destabilisere Brasilien og fjerne landet fra BRIKS-sammenhængen.

»Nu kan vi«, forklarede LaRouche, »skabe en række operationer, som fører til Obamas fald og en sejr over det, han repræsenterer som en britisk agent. Vi har en åben mulighed for succes, hvis vi kan bevare vore kræfters momentum over de næste par uger.«

LaRouche refererede udtrykkeligt til en række afsløringer i løbet af de seneste par dage, som i vid udstrækning var blevet publiceret, og som detaljeret beskrev Obamas og hans Hvide

Hus' og nationale sikkerhedsteams totalt inkompetente sabotage af planerne for krig mod Islamisk Stat, som Pentagon og stabscheferne omhyggeligt har udarbejdet. Disse lækager, som indbefatter to følsomme memoer om Det hvide Hus' forkludring af krigsplanerne, er blevet godkendt i toppen af Pentagon og udgør blot en åbningsvalve for en kampagne, som forventes at eskalere i næste uge i kølvandet på midtvejsvalget. Hovedmål for udrensningen i Det hvide Hus er Obamas stabschef Denis McDonough, hans nationale sikkerhedsrådgiver dr. Susan Rice og hendes næstkommanderende Ben Rhodes og Tony Blinken. Pentagons bestræbelser tilskyndes af en voksende gruppering af seniorer i det Demokratiske Parti, som nu ser Obama som det Demokratiske Partis død.

LaRouche sagde til sine medarbejdere, at

»USA kan ikke overleve under det aktuelle lederskab. Vi befinder os imidlertid ved et vendepunkt. Dette vil imidlertid tage til i styrke. Vi må sikre skiftet.

Obama er ved at gå ned som Det britiske Imperiums største aktiv. Det nuværende system er dødsdømt, og den eneste mulighed er at skylle det ud i toilettet og tilslutte sig det nye system. Obama er i færd med at blive skyllet ud i toilettet.«

USA: Den amerikanske offentlighed køber ikke salgstalen om ikke at bekymre

sig over Ebola

31. okt. 2014 – Den kurren over for offentligheden, som kommer fra regeringsfolk fra præsident Obama og nedefter, har forsikret befolkningen om, at Ebola er besværlig, men ikke udgør en fare for amerikanere, og Mor tager sig af det. Delstatsregeringsfolk, som har forsøgt at tage skridt til mere aggressiv handling over for den mulige smittespredning, er kommet under pres for ikke at gøre det. Den seneste salgstale var præsidentens bemærkninger om Ebola den 28. okt., hvor han differentierede politikken over for militært og civilt personale, som vendte hjem fra Afrika fra missioner mod sygdommen. Forsvarsministeriet meddelte fornylig, at soldater, som vendte hjem fra Vestafrika, vil blive underkastet en 21-dages karantæne, men præsidenten sagde, at dette er for besværligt med hensyn til de frivillige civile. Der er udspyt afpresning i nyhedsmedierne imod dem, som ved, at krigen mod Ebola skal udkæmpes og vindes i Afrika: hvis sundhedspersonale, som vender hjem fra Afrika, kommer i karantæne i USA, vil de fravælge bekæmpelsen, fordi karantænen er frygtelig ubelejlig.

I går rapporterede CBS News resultaterne af en amerikansk opinionsundersøgelse, som de havde foretaget fra den 23. okt. om spørgsmålet om karantæne imod mulig Ebolasmitte. Resultaterne er i skarp modstrid med den føderale regerings forsikringer:

»Firs procent mener, at amerikanske borgere og folk med lovligt ophold, som vender hjem fra Vestafrika, bør sættes i karantæne ved ankomsten til USA, indtil det er sikkert, at de ikke har Ebola. Kun 17 % mener, at de burde have tilladelse til at komme ind i landet, så længe de ikke udviser symptomer på Ebola.« Med hensyn til udenlandske besøgende fra Vestafrika rapporterede CBS, »Kun 14 % mener, at en udenlandsk besøgende bør have tilladelse til at komme ind i USA, så længe de ikke udviser symptomer på Ebola. De

fleste adspurgte – 56 % – mener, at de bør sættes i karantæne ved ankomsten, mens lidt over en fjerdedel (27 %) mener, at de slet ikke burde få tilladelse til at komme ind i USA, indtil Ebola-epidemien i Vestafrika er ovre.«

Mens dette skrives har otte delstater indledt en offentlig sundhedspolitik over for personer, som ankommer til dem fra Vestafrika, og som ikke udviser symptomer på Ebola. Disse delstater er Californien, Connecticut, Florida, Georgia, Illinois, Maine, New Jersey og New York. Delstaternes politik er forskellig, men differentierer, efter et interview af den ankommende rejsende, mellem dem, som har haft kontakt med en person med Ebola, og dem, som ikke har haft denne kontakt. De fleste af disse stater har en obligatorisk, 21-dages karantænetid for personer, som har haft kontakt med sygdommen – som regel hjemme. De, som ikke har haft kontakt, er under observation for kropstemperatur og begyndende symptomer, en undersøgelse, de som regel selv udfører og indrapporterer til sundhedsministeriet (i delstaten) mindst en gang om dagen.

Radio Schiller den 30. oktober 2014: Øget trussel om atomkrig// Frankfurt konferencerapport// Ebola nødplan

Med formand Tom Gillesberg.

Videoen bliver klar senere idag fredag.

Værre end byldepest; Samantha Power rejser til Guinea

26. okt. 2014 – Det er det sidste, Guinea, Liberia og Sierra Leone har brug for, men nu må de tolerere et opvisningsstykke af et besøg af Obamas FN-ambassadør, Samantha Power. Ved afrejsen sagde hun til NBC News, at alle lande i verden – med undtagelse af USA og Storbritannien – manglede at leve op til deres forpligtelser over for Ebola. »Nationer, hvor jeg hver dag arbejder, skriver under på resolutioner og priser det gode arbejde, som USA og Storbritannien og andre udfører, men selv har de endnu ikke taget ansvaret for at sende læger, senge, samt sende det rimelige pengebeløb.«

Dette kommer fra en minister i Obamaregeringen, som har løjet om, hvor alvorlig Ebola-krisen er, løjet om, hvordan sygdommen overføres, promoveret en økonomisk politik, der fører til sådanne epidemier, og i øvrigt på anden måde favoriseret folkedrab i overensstemmelse med Malthus-filosofien.[1]

Faktisk gik Power ikke glip af lejligheden til også at angribe den nye karantæne-politik, som delstaterne Illinois, New York og New Jersey har indført, hvor man gennemfører en 21-dages karantæne af sundhedsarbejdere, som vender hjem fra behandling af ebola-patienter i Vestafrika – en minimal, men fornuftig forholdsregel.[2] Power sagde, at denne nye politik var »tilfældig og uigennemtænkt«, og at de, der vendte hjem, skulle behandles som »helte«.

NBC's telegram bemærker, at »det stod ikke umiddelbart klart, om Power ville blive anbragt i karantæne ved hjemkomsten til

USA.« Det ville være passende – i 25 år til livstid – sammen med sin boss Obama, for at forhindre dem i yderligere at udbrede den skadelige, britiske ideologi med overlagt affolkning.

[1] Se: [Med deres egne ord: Imperiet kræver folkemord](#)

[JFK tilbageviste Malthus](#)

[2] Se: [LaRouche-bevægelsens Nødplan til besejring af Ebola-pandemien](#)